

Tu nici nu știi

Emaanastasia

Tu nici nu știi

Tu nici nu știi cât ard în gând;
În iernile iubirii,
Dar mă-ncălzesc și-adun din vânt:
Durerile vorbirii.

Acum, bolnavă sunt și eu,
Te port în gând, icoană,
Și simt că sufletu-i prea greu;
Pe-o vreme de prigoană.

În ceasul nostru, e pustiu
Și bate vântul, bate,
În care oră, nu mai știu,
Că prescurtate-s, toate.

Tăcerile ne prind de braț
În gândul ce coboară,
Iar amintiri, vin cu nesaț
Și cerul sortii, zboară.

În trupul nopții, tu și eu.
Prindeam un braț iubirii
Acolo, unde tot mereu,
Uitam sensul vorbirii.

Eu mă ridic și iar apun;
În răsăritul zilei,
Cu zorii vieții ce-i adun
Pe-un colț nescris al filei.

M-aș duce-n cerul tău, o stea,
Să cânt, precum o mare!
Sau mult mai bine, aș putea,
Să mă-nvelesc: cu-o zare.

Tu, să revii doar dacă poți
Să-mi îndulcești durerea,
Sau să ascunzi toți anii, toți,
Ca să-mi redai, puterea.